

Юлия. Да, да, Батю Каролъ?

Максъ. Ахъ да — Батю Каролъ — да — той
той — той умрѣ.

Юлия. Умрѣ? о Боже!

Г-жя Дромелъ. Че отъ какво умрѣ, за Бога?

Максъ. Много сжърбна смъртъ. Глътнаго единъ
китъ.

Юлия. Сиромашкия ми братецъ!

Максъ. Да, мила Юлио, другиго освѣнъ тебѣ
нѣмамъ на свѣтъ тъ.

Юлия. Тейко, отъ коги ви чяками!

Максъ. Азъ отъ коги щѣхъ да дода, по кора-
бъ-тъ ни нѣмане лиценсиятство (*дозволение, воля,
право*) и тѣй бѣхми принудени да са скитамъ отъ
пристанище на пристанище. Днесъ за днесъ е по-
лѣсно да плува човѣкъ по въздуха, отъ колко-то
по море.

Г-жя Дромелъ. Вѣрвамъ братко, че поспечели
нѣщо въ Индия.

Максъ. Че какво да кажя, сестрицо, наистина,
азъ бѣхъ поспечелилъ нѣщичко, по корсари те ни
докопахъ на Тенерифа — и ма обраха чистичко.

Г-жя Дромелъ. Жялно.

Максъ. За друго нищо не ми е жялъ, освѣнъ
че неможяхъ да туриѣ нищо на страна за Юлия.
Сега и азъ съмъ въ крайна нужда.

Юлия. О, азъ ще да работѣ за васъ, тейко.

Максъ. Що думашъ?

Юлия. Ще работѣ деня и ноция.

Максъ. (*за себъ си*) Момиче то не е долно.

Г-жя Дромелъ. За честь та ни, Юлия е сега
въ състояние да ни избави отъ бѣдность и съ една
дума да ни стори богати.

Максъ. Що думашъ?

Г-жя Дромелъ. Има сватови — хемъ богати.

Максъ. Браво, браво!

Г-жя Дромелъ. По згоденика не ѝ угодава

Максъ. О, язжъ!